Un geni incomprès que va tocar fons a Girona

Mario Rosas, actual segon entrenador del Castelló, va ser un dels protagonistes del descens de l'equip gironí a Tercera Divisió el 2005

Mario Rosas segurament ha estat un dels jugadors de més qualitat que han defensat la samarreta del Girona els últims temps. Ho tenia tot per triomfar, no només a Montilivi, on va arribar amb 24 anys, sinó al Barça, amb qui va debutar amb 18 i on tothom l'assenyalava com l'escollit per marcar una època. A Can Barça es compten a grapats les joves promeses que s'estavellen i no arriben. Mario va ser un més d'aquest grup de futbolistes cridats a regnar però que el futbol, i la vida, els duu per un altre camí. Menys difícil, en principi, havia de ser despuntar a Segona B, però tampoc se'n va sortir. El malagueny va arribar al gener de 2005 al Girona com a reforç de luxe per intentar despertar una plantilla feta per pujar a Segona A i que acabaria baixant a Tercera. A Girona, Mario Rosas no va deixar cap mena d'emprempta al terreny de joc i el seu bagatge es resumeix a 13 partits i un únic gol contra el Gramenet en un 2-1 a Montilivi. Diumenge, tornarà a Girona amb el Castelló on és segon entrenador de Juan Carlos Garrido.

En una entrevista a El País el 2009, Mario confessava que el canvi de passar de Primera amb l'Alabès, on havia anat després de sortir del Barça, a Segona B amb el Girona li havia costat d'assimilar. «Vaig passar de ser el nen maco del Barça a jugar a Segona B», deia. Qui coneix molt bé el malagueny és Delfí Geli. L'actual president del Girona va coincidir-hi a Vitòria (00-01 i també a Montilivi 04-05). «Al futbol d'elit passa sovint que costa molt passar de ser la referència en un equip a començar de zero en un altre. Entren dubtes i el cap hi fa molt. Cal estar molt centrat i que els canvis no afectin la vida personal», assegura. Geli recorda molt bé Mario. «Tenia unes condicions molt i molt bones i podia haver jugat i sigut important molts anys a Primera. Ara bé, a l'elit hi ha jugadors de molt de talent i és complicat. No va tenir regularitat», detalla.

Geli no va poder gaudir de la millor versió de Mario Rosas ni a Vitòria ni a Girona. L'any 2000, l'Alabès va fer una «aposta molt forta» per Mario. Sense lloc al Barça, el conjunt basc li va obrir les portes però no va funcionar (9 partits) tot i que va formar part de la plantilla subcampiona de la Copa de la UEFA amb Mané a la banqueta. La carrera de Mario va anar decreixent després de sortir de Vitòria. Un intent fallit als Estats Units, Salamanca, Sòria, un any en blanc a Vitòria, dos anys al Cadis fins a caure a Segona B amb el Girona, on va tocar fons.

«El futbol real no és el Barça, ni el Madrid ni l'Atlètic, sinó la resta, on tot és molt diferent dels grans clubs. No hi ha privilegis i tot és més igualat», recorda Geli. A Girona, Mario va aterrar el mes de gener com un fitxatge que havia de marcar diferències i aixecar el rumb erràtic de l'equip. Titularíssim amb Josep Maria Nogués, Domènec Torrent en va fer prou amb mitja hora en la derrota contra l'Osasuna B (0-1) per veure clar que estava lluny de la seva millor forma i el va deixar fora de la resta de convocatòries fins a final de temporada. «Venia d'anys que les coses no li havien sortit bé i intentava recuperar el nivell. Va ensopegar un curs que no va ser bo per ningú, amb molts de canvis. A tots ens va costar rendir», recorda Geli. Acabat aquell lamentable curs al Girona, Mario va fitxar pel Castelló el 2005, on va recuperar la millor versió i es va convertir en el timó de l'equip a Segona A.

Després de tres grans temporades, va continuar la carrera pel Múrcia, Salamanca, el Khazar Lankaran d'Azerbaidjan, Osca i Hèrcules, Eldenc, Roda i Burriana. Un cop retirat va dirigir el juvenil del Roda i el Novelda abans de ser director esportiu de l'Avilés el curs passat. Ara ha tornat al Castelló, l'únic club que va tenir el privilegi de veure i gaudir del Mario geni que tant prometia.

Font del document:
https://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2021/02/17/geni-incompres-que-tocar-fons/1089630.html?utm_source=rss